

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

۰۹ سپتمبر، ۲۰۲۶

انترنت – تلوزیون زرین

دپلوماسی نشانه ضعف نیست.

امروز بعضی از افغان ها از سخنان داکتر عایشه وهاب انتقاد می کنند، چون گفته است امریکا در برابر افغانستان، هر کسی که در قدرت باشد، باید راه دپلوماسی را دنبال کند. اما یک سوال ساده دارم:

اگر با کسی اختلاف داریم، آیا تنها راه حل جنگ است؟

دپلوماسی به این معنا نیست که شما طالبان را قبول دارید، از سیاست های آنان حمایت می کنید، یا در برابر ظلم خاموش می مانید. دپلوماسی یعنی حتی با کسی که شدیداً با او مخالف هستید، راه گفتگو را باز نگه دارید.

شما آتش را با آتش خاموش کرده نمی توانید. اگر در یک خانه آتش باشد و شما برای خاموش کردن آن پطرول بریزید، خانه بیشتر می سوزد.

افغانستان بیش از چهل سال جنگ را تجربه کرده است. هر بار فکر کردیم شاید با تفنگ مشکل را حل کنیم. نتیجه چه شد؟

کشته دادیم. مهاجر شدیم. خانه ها ویران شد. نسل ها از تعلیم عقب ماندند. حکومت ها آمدند و رفتند، اما درد مردم باقی ماند.

حتی دشمنان در میدان جنگ، در آخر مجبور می شوند پشت یک میز بنشینند. پس چرا باید هزاران انسان اول کشته شوند تا بعد به همان میز مذاکره برسیم؟

دیپلماسی یعنی گفتگو همراه با فشار، شرط، مطالبه و حساب خواهی. امریکا می تواند با طالبان گفتگو کند و در همان زمان درباره حق تعلیم دختران، حقوق زنان، امنیت، حقوق اقلیت ها و آزادی های مردم افغانستان فشار وارد کند.

صحبت کردن با یک حکومت به معنای دوست بودن با آن حکومت نیست.

یک داکتر برای مداوی مریضی باید اول با مریض روبرو شود. روبرو شدن با مریض به معنای قبول کردن مریضی نیست. هدف پیدا کردن راه علاج است.

ما افغان ها باید یک درس بزرگ از تاریخ خود بگیریم:

جنگ شاید در چند دقیقه آغاز شود، اما زخمش ممکن است چند نسل باقی بماند.

دیپلماسی همیشه نتیجه نمی دهد، اما تا زمانی که امکان گفتگو وجود دارد، گفتگو باید قبل از گلوله امتحان شود.

افغانستان به آتش تازه ضرورت ندارد.

افغانستان به عقل، گفتگو، فشار سیاسی و راهی ضرورت دارد که مردم آن دوباره قربانی جنگ دیگران نشوند.

نور وجوهات